

Federiko Aksats ir hipnotizējošs autors, kura rakstīto lasām ar aizrautīgu patiku, tomēr pilnībā viņam uzticēties nevaram.

The New York Times

Argentīniešu rakstnieks Federiko Aksats ir kā inženieris, kurš būvē perfektus trillerus.

RTVE

Federiko Aksats ir viens no nedaudzajiem spāņu valodā rakstošajiem trilleru autoriem, kurš kļuvis slavens visā pasaulē. Ritms nesamazinās nevienu brīdi, un grāmatu sižets ir velnišķīgi labi izplānots.

El Mundo

Spriedze un neziņa, puzzle no gabaliņiem, kas šķietami nekad nesakrītīs, apbrīnojams temps un tik pārliecinoši personāži, ka spējat tiem noticēt jau no pirmajām grāmatas rindiņām. F. Aksats liek aizmirst par visu, kas notiek ārpus viņa trilleru lappusēm.

Cargada con libros

“Amnēzija” ir viens kārtīgs trilleris, tam ir iespaidīgs sākums un spriedze tiek uzturēta visas grāmatas garumā. Grāmatas varoņi ir spilgti un raisa uzticību, tāpat kā viņu savstarpējās attiecības. Tomēr “Amnēzija” ir ne tikai trilleris, bet vienlaikus arī aizkustinošs, daudzslāņains stāsts, kurā cilvēcīgumam ir piešķirta liela nozīme. Iespējams, tieši tas ir Aksata veiksmes noslēpums.

El búho entre libros

Federico Axat
Amnesia

Federiko Aksats

Amnēzija

No spāņu valodas tulkojis
Edvīns Raups

821.134.2(7/8)-31
Ak 520

Federico Axat
AMNESIA

Amnesia © by Federico Axat, 2018
By Agreement with Pontas Literary & Films Agency.
Cover design © Planeta Arte & Diseño
Vāka foto © Hilary Walker/Millennium Images UK

Federiko Aksats
AMNĒZIJA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Mārīte Gulbe*
Korektores *Jana Boikova, Andžela Berķe*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Maketētāja *Egija Bļinova*
Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,
K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-733.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Edvīns Raups, 2022
© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-31-212-0

Maniem vecākiem –
Lusai L. Di Pirro un
Raulam E. Aksatam

*Kad naktij diena lūdz
žēlastību, mēs aizejam katrs
uz savu pusi pretī aukstumam,
kas nekad nepāriet.*

U2, "One Tree Hill"

1

Savas mājas viesistabā es atradu nošautu meiteni.

Pamostoties biju krietni apjucis, prātu ietina bieza dūmaka, un tā notika vienmēr, kad piedzēros un bezspēkā pakritu kaut kur citur, ne savā gultā. Vispirms par atgriešanos īstenībā liecināja attāla, kaut kur no mājas priekšpagalma nākoša metāliska šūpoļu čikstoņa, tūlīt pēc tam – atsišanās pret stāvlampu, kad vēl aizvērtām acīm izstiepu rokas, lai izstaipītos. Likteņa neizbēgamība, kas pēdējā laikā raksturo manu dzīvi, šoreiz izpaudās tā, ka stāvlampa nokrita un tās abažūrs sašķīda tūkstoš skambās.

Tad arī sapratu, ka atrodos viesistabā un guļu uz vēdera. Krūtīs dūra asas sāpes, kreisā roka bija uzpampusi, vaigs uztūcis. Vāri pavēris plakstiņus, kā pirmo uz zema galdiņa, apmēram metru no tās vietas, kur gulēju, pamanīju vodkas pudeli. No šīs pozīcijas skatiens pārvērtā pudeli par lielzmēra mākslas darbu, tikpat lielu obelisku kā mana kārtējā izgāšanās. Riebumā saviebos un no jauna atdevos jau tik ierastajai tumsai. Gandrīz tajā pašā brīdī pie manis ar uzrunu vērsās iekšējās apsūdzības balss. Jā, es esmu sev atzinis, ka man ir problēmas ar alkoholu, un esmu iemācījies klausīties šajā balsī tik ilgi, kamēr nepāriet nospiedošā vainas sajūta; es izturu šo balsi, klusēdams kā bērns, kurš saņēmis pelnītu nopelumu. Tikmēr es mēdzu atsaukt prātā tālos laikus, kad vēl ticēju, ka esmu noteicējs dzīvē un nav no svara, cik reižu esmu solījies laboties bijušajai sievai vai meitai (viņai to nezinot), vai pat advokātei un kā pēdējais muļķis atkal un atkal iekritis tajās pašās lamatās. Man ir divdesmit septiņi gadi. Donalds, mans aizbildnis Anonīmajos alkoholiķos, apgalvo, ka esmu attapies laikā, ka viņš manā vecumā vēl bijis

stūrgalvīgs nekauna, kuru gaida vismaz desmit gadi pārmērību un stulbuma. Ne pārāk mierinošas domas.

Kamēr stutēju sevi kājās, pierē dūra tāda kā tērauda šautriņa. Rokas drebēja, es gandrīz novēlos atpakaļ uz grīdas, tomēr beigu beigās izslējos taisni; tiešām mokošs atspiešanās vingrinājums. Esmu iemācījies nelikties ne zinis par vieglām paģirām un sadzīvot ar mērenām, tomēr episku paģiru priekšā allaž esmu bezspēcīgs. Tagad vajadzēja izlemt, kāds paģiru paveids tas bija šoreiz.

Atvēru acis.

Logs vīdēja kā melns taisnstūris; varētu teikt, ka biju teleportējies nākotnē un attapies jau naktī. Vai tiešām es neko neatceros no tā, kas bija noticis pēdējās stundās? Tā gan nebūtu pirmā reize, taču izbrīns tādēļ nekļuva mazāks. Parasti šādos brīžos iekšējā balss sāka savas ierastās uzrunas otro cēlienu, un tā galvenā tēma vairs nebija pamācoši pārmetumi, bet gan vaina un pazemība; izgaisa dedzība un niknums, palika vien skumīga kārtējā zaudējuma atskārta. Taču šoreiz nekāda lielā žēlošanās nesanāca; pūloties neizlaist no acīm vodkas pudeli, uzmanības lokā iekļuva kāds mirdzošs priekšmets uz grīdas, un tas, kas vēl pirms mirkļa bija L veida atblāzma, piepeši ieguva tēvam piederējušās pistoles *Ruger P85* aprises.

Tad arī ar acs kaktiņu pamanīju kādu ķermeni. Tas viss droši vien notika nepilnās trīsdesmit sekundēs, taču notikumi prātā attīstījās satriecoši lēni. Saprazdams, ka kaut kas nav labi, pagriezu galvu un ieraudzīju uz mutēs gulošu, ar baltu palagu pārklātu meitenes augumu. Viņas galva bija viegli sašķiepta pa labi, uz to pusi, kur atrados es, acis plati vaļā un iegrimušas bezgalībā.

Uzskatu sevi par spēcīgu cilvēku. Kad man bija vienpadsmit gadu, es kādu dienu atradu savu māti mirušu, pēc ilgām mocībām viņu bija pieveikusi neārstējama kaite. Tēvu apsūdzēja par nosmacēšanu ar spilvenu un aizturēja, vēlāk viņš iešāva

sev galvā no medību ieroča, un viņa pauris pilnībā sašķīda. Man tas gan nebija jāredz, taču brīdī, kad ieradās policija un šo vēsti paziņoja, es mājās biju viens. Meitenes – kuru vēlāk piesaukšu kā meiteni ar kaklarotu, lai gan šobrīd nekādas rotas ap kaklu nebija, – liķis atstāja uz mani pavisam citu iespaidu, tā esamībā vien bija kaut kas šausminošs: tas nešaubīgi norādīja uz manu vainu.

Piemirsis par paģirās pulsējošo galvu, piegāju pie ķermeņa. Skatiens ceļoja no meitenes pie ieroča. No ieroča pie meitenes. Un bailes bija klāt un reizē ar tām arī neizbēgams jautājums.

Ko tu esi izdarījis?!

Es šo meiteni nekad nebiju redzējis, par to biju pārliecināts. Taču viņā noteikti bija kas tāds, kas šķīta savādi pazīstams.

2

Ilgi neprātodams, apgriezu meiteni augšpēdus un pārliccinājos, ka pulsa nav. Āda vēl bija remdena, taču es nez kādēļ zināju, ka palīdzēt nevaru. Uzspiedu dažas reizes uz krūškurvja, iepūtu starp lūpām gaisu, tad atkal uzspiedu un tā turpināju, iekams saprāts nepateica priekšā, ka savu pienākumu esmu izpildījis. Tā arī paliku, notupies viņai līdzās, asinīm notraipītām rokām un seju, un nopētīju meiteni mazliet rūpīgāk. Viņas vaigs likās tiešām daiļš, no tā skaistuma paveida, par kuru nestrīdas; es viņai dotu ne vairāk par divdesmit. Mugurā balts krekliņš, kājās zili šorti ar baltām sirsnīņām un *DC* apavi. Šāviens bija trāpījis mugurā, sirds apvidū.

Paskatījos uz palagu, ko biju parāvis sāņus un saņurcījis neizteiksmīgā murskulī. To gandrīz bija sasniegusi asiņu lāma, un es paspēru palagu tālāk.

Šajā brīdī zaudēju savaldību. Līdz šim biju klausījis veselajam saprātam un izdarījis visu, lai meiteni glābtu. Bet kas bija jādara tālāk? Rokas drebēja. Cieši aplūkoju katru lielās istabas kaktu, un radās sajūta, ka mani novēro; pievērsos tukšajai pudelei, pēc tam savām rokām, visbeidzot – ierocim. Sāku staigāt šurpu turpu, kaut ko neskaidri purpinādams. Vajadzēja zvanīt policijai.

– Džonij, zvani tūlīt pat! – es sev teicu, ātrā solī mērīdams viesistabu.

Pagāju garām liķim un pat neuzdrošinājos to atkal pārsegt ar palagu. Aizgāju uz virtuvi, drudžaini nomazgāju rokas un seju.

– Nolādēts!

Berzu rokas tik ilgi, kamēr ūdens izlietnē atkal kļuva kristāldzids. Novilku asinīm aptraipīto *T* kreklu un iesviedu netīrās

veļas grozā. Veļasmašīnā bija neizņemta tīra veļa; mazliet parakņādāties, atradu tīru krekliņu un uzvilku.

Policija jautās, kāpēc pārvilki drēbes.

– Tāpēc, ka nevaru ciest tās sasodītās asinis! – es uzkliežu tukšam gaisam.

Šobrīd visu uzmanību bija piesaistījusi meitene, taču manī bija vēl kāda manas būtības daļa, kuru vairāk par visu interesēja pudele. Tieši pudele sarežģīja situāciju vēl vairāk.

Es paķēru to un, pacēlis virs galvas, pūlējos apspiest vēlēšanos kliegt un ar spēku triekt to pret grīdu. Ko lai tagad iesāku?

Tu atrodiēs meža vidū. Gan kaut kas ienāks prātā.

Domas cikliski atkārtojās, es nespēju no tām atbrīvoties. Izgājis pa ārdurvīm, tūlīt nogriezos ap mājas stūri un ieskrēju mežā, kas manā īpašumā pletās uz Ņūhempšīras ziemeļiem. Vicinādams tukšo pudeli kā nez kāds maniaks, skrēju, ko kājas nes. Divreiz gandrīz nogāzos uz deguna, trešā reize vairs nebija tik veiksmīga: piezemējos uz kādas egles saknes – un tieši ar apakšlūpu.

Lieliski, tagad vajadzēs skaidrot policijai, kā tu tiki pie pāršķeltas lūpas.

Atrados kādus piecdesmit metrus no mājām, uz gājēju takas, kuru bērnībā biju minis tūkstošiem reižu un vēl tikpat daudz brieduma gadus. Tieši šajā brīdī atskanēja blīkšķis. Es sastingu kā pamiris, gulēju uz zemes un ar mēli izbaudīju asiņu metālisko garšu. Vai tas bija šāviens? Cerēju, ka ne, taču viss bija noticis ļoti ātri. Tajā pusē, no kuras bija nākusi skaņa, atradās vieta, ko pirms daudziem gadiem mēs ar brāli bijām nodēvējuši par Rāpuļa ragu.

Savādi, bet līdz pat šim brīdim nebiju nopietni apcerējis domu, ka meiteni būtu varējis nogalināt es, taču nebiju arī iedomājies, ka slepkava joprojām staigātu kaut kur tuvumā. Kaut kas neticams!

Vajadzēja tikt vaļā no pudeles un no jauna novērtēt situāciju.

Vieglā riksī pievārēju atlikušo gabalu, apmēram piecsimt metrus, līdz Juniona ezeram. Apstājos kraujas malā, melnās ūdens masas lielās acs vidū spoguļojās mēness. Pretējā krastā, kāda paugura virsotnē, starp kokiem spraucās laukā pamesta ūdens apgādes stacija.

Sviedu pudeli no visa spēka, it kā tas līdzētu atbrīvoties no īstās ķibeles. Ūdens norija stikla taru ar dobjū *plokš*, un apkārtne atgriezās iepriekšējās skaņas. Šonakt sevišķi rosīgi bija ūpi.

Kavējos ezera krastā un, godīgi sakot, nezināju, ko darīt; lūpa sāka piepampt, es sapratu, ka jādodas uz māju pusi; galu galā tur gulēja nošautas meitenes liķis, un tas noteikti bija pelnījis gluži citu attieksmi, nevis vidusmēra pilsoņa izmisušās raizes, vai tikai kāds neuzzinās, ka viņš atsācis dzert.

Jau pagriezies uz promiešanu, ezera krastā kaut ko samanīju. Krūmos vīdēja tāds kā balts aplis: kāda cilvēka seja. Zari sakustējās, un es ieraudzīju ar nakts tumsu saplūduša cilvēka stāvu.

Nolēmu pārrasties mājās pa īsāko ceļu un nogriezos no takas. Tas man ļautu uzvest skatienu arī Rāpuļa ragam. Bet šaubu vairs nebija: noteikti vajadzēja atgriezties mājās un ziņot par notikušo policijai.

3

Uz zemesraga bija tāds kā akmeņu krāvums, lieliski piemērots, lai uz brīdi piesēstu. Tuvojoties neviļus pievērsu uzmanību klintsbluķim, uz kura rēgojās kaut kas neiederīgs, un, pienācis klāt, pārliecinājos, ka tas ir nospiests izsmēķis. Es to labu brīdi pētīju, iespējams, piešķirdams izsmēķim lielāku nozīmi, nekā tam bija, un pačamdiju kabatu, lai paņemtu telefonu, ieslēgtu lukturīti un pameklētu vēl citas norādes par šeit pabijušiem viesiem. Sapratis, ka mobilo telefonu esmu atstājis mājās, nolamājos. Izmantodams vienīgā sabiedrotā, mēness, mesto atblāzmu, turpināju meklējumus, taču neko neatradu; par to, ka te kāds staigājis, liecināja tikai šis viens atradums.

Pavisam netālu, ziemeļrietumu virzienā, vijās vecs, jau sen pamests zemesceļš. Ja kāds šurp bija ieradies automašīnā, ļoti iespējams, ka viņš to bija darījis tieši no šīs puses, es prātoju. Skrēju lejā pa nogāzi, cik ātri vien spēju. Šajā vietā augu valsts ir bieza, es ar pūlēm saskatīju, kur lieku kāju, taču tas bija nieks. Šos mežus kādreiz biju izpētījis krustām šķērsām, lai pārvietotos pa tiem gandrīz tikai pēc atmiņas.

Vēl nebiju nonācis pie brauktuves, kad nojautu, ka jābūt piesardzīgam. Cauri biežajai lapotnei manīju biedējoši tumšas un nekustīgas aprises: tas bija kāds busiņš vai neliels dzīvojamais treilers. Gāju ārkārtīgi uzmanīgi un lēnām, cenšoties neuzkāpt zariem un lapām, kas varētu nodot manu klātbūtni.

Nonācis pie ceļa, paslēpos aiz kāda koka un pārliecinājos, ka tas tiešām ir folksvāgena busiņš, pasens modelis, iespējams, no deviņdesmitajiem. Tas bija ļoti slikti saglabājies, izbalējis, virsbūves metāls pavisam bēdīgā stāvoklī, logu stikli pagalam netīri; pirmajā brīdī šķita, ka busiņu te kāds pametis, taču tam

bija numura zīme, un tas mani samulsināja. Atkārtoju septiņu ciparu kombināciju vairākas reizes, līdz ielāgoju.

Gāju no aizmugures tuvāk, taču pusceļā apstājos. Stāvēju paaugušos krūmos, tikai dažus metrus no busiņa. Mani apturēja tā pati nospiedošā sajūta krūtīs, kas bija uzbrukusi pirms divdesmit trīsdesmit minūtēm, kad ieraudzīju meitenes liķi. Ko es te darīju? Liķis viesistabā atausa atmiņā gluži kā iespaidīgs šausmu filmas kadrs. Jā, busiņš varēja būt saistīts ar šo liķi, bet vai tas nebija arī skaidrs mājiens, ka jāzvana policijai? Kāpēc biju pametis mājas bez mobilā telefona?

Tāpēc, ka īstenībā nemaz nevēlies zvanīt policijai un pats to labi zini.

No savas vietas busiņa priekšu neredzēju, bet tā aizmugurējā daļā vīdēja vienīgi divi mazi stikla lodziņi, melni kā kalmāra acis. Apmetot nelielu loku, piesardzīgi gāju tuvāk. Kabīnē neviena nebija. Ieskatījos tajā no blakussēdētāja puses un uz vidus paliktņa ieraudzīju divas karstumizturīgas glāzes. Uz vienas no tām šķita palikuši lūpukrāsas nospiedumi, tomēr, skatoties caur nosmērētajiem stikliem, varēju arī kļūdīties.

Aizgāju līdz busiņa aizmugurei. Šāda automašīna te bija aizdomīga jau pati par sevi, taču cigaretes izsmēķis un kafija lika domāt, ka nelūgtie viesi manas mājas tuvumā bija iecerējuši uzturēties labu brīdi. Un, ja viens no tiem bez dzīvības pazīmēm gulēja manas mājas viesistabā, – kur bija otrs? Noslaucījis no aizmugures logiem dubļu kārtu, papūlējās ieskatīties iekšā. Nesekmīgi. Kādu brīdi kavējos, stāvot pie busiņa bīdāmajām durvīm; ja kāds tur bija paslēpies, es grasījos izdarīt lielāko muļķību dzīvē.

No visa spēka rāvu aiz roktura, sagatavojies tam, ka durvis nepadosies, taču tās atvērās, turklāt ļoti viegli. Atsitiena trieciens izskrēja cauri rokai līdz pat plecam. Durvis atsitās vaļā līdz pašam galam, un es sāpēs sakodu zobus. Busiņa iekšpusē valdīja akla tumsa, neviens man nemetās virsū, un tā bija laba

vēsts; kad acis aprada ar tumsu, pamanīju dažas mirgojošas uguntiņas. Autiņš bija pielāgots preču pārvadāšanai, proti, tajā nebija pasažieru sēdvietu. Salona vidū atradās mazs, salokāms galdiņš, līdzīgs pludmales galdiņiem, uz tā – dators.

Iekāpu. Datora ekrāns bija melns. Uz galda taisnstūra stikliņu brilles un bezvadu pele. Pieskāros pelei ar pirkstu, un dators atdzīvojās.

Ekrānā parādījās manas mājas viesistaba.

Parāvos atpakaļ, it kā man kāds nupat būtu iebelzis pa vēderu. Labā kāja pazuda kaut kur tukšumā, un es gandrīz nokritu. Pēdējā brīdī pieķēros pie durvju sānu stieņa.

Kamera aptvēra istabā šauru sektoru – tā bija nomērķēta uz krēsliem. Ja leņķis būtu mazliet platāks, tajā iekļūtu arī nekustīgais ķermenis.

Vēros attēlā, nespēdams noticēt tam, ko redzu.

Nezinu, cik ilgi vēl būtu tur palicis, tā arī nespēdams savilkēt kopā šīs neprātīgās nakts notikumu pavedienus, ja attēls piepeši nepazustu un ekrānā neparādītos uzraksts “Nav savienojuma”.

Es pagriezos un izlēcu no furgona. Pat negrasījās aizvērt durvis. Ko kājas nes, skrēju mājās un piecās minūtēs biju galā. Sirds daudzījās kā negudra. Durvis biju atstājis vaļā, gaismas iedegtas. Neko nedomādams, steidzos iekšā, un dusmas pamazām aizstāja bailes un apjukums. Es lieliski zināju, kur jāatrodas kamerai.

Tad apstājos kā zemē iemiets. Līķis bija pazudis.

Arī ierocis.

Stāvēju un klausījos pats savā skaļajā elpā. Uz grīdas mētājās vienīgi sasistās lampas paliekas. Lēnām pagriezu galvu uz tās mēbeles pusi, kura atradās pie durvīm un uz kuras vajadzēja būt paslēptai kamerai. Sasniedzu skapi divos milzīgos lēcienos, drudzaini pārslaucīju ar roku visu tā augšpusi – un tikai nosmērēju drēbes ar putekļiem. Nebija arī kameras, taču nu jau tas mani nepārsteidza.

Pēc tam pārbaudīju grāmatu sekcijas augstāko plauktu, kur aiz kādas greznumlietas bija jābūt noslēptam *Ruger*. Te tas bija paslēpts ikdienā, pietiekami augstu, lai neaizsniegtu meita, un pietiekami tuvu, lai vajadzības gadījumā tiktu klāt. Roka nekļūdīgi sataustīja ne ar ko nesajaucamās pistoles aprises.

Vēl pirms brīža tā gulēja uz grīdas.

Izņēmu no aptveres patronu, pārbaudīju magazīnu – tā bija pilna, – un noliku ieroci atpakaļ plaukta slēptuvē.

Uz nāvi notiesāta cilvēka padevībā aizgāju līdz vietai, kur bija atdusējušās meitenes miesas. Nekā vairs nebija: ne asins traipu, ne asiņainā palaga... Es nometos ceļos un pārvilku roku pār flīžu virsmu, vēl sajutu meitenes lūpas pie savām, savu plauktu ritmiski piespiežot viņas krūtīs...

Tad spalgi iezvanījās stacionārais telefons.

Bija pāri deviņiem vakarā, ap šo laiku pa šo numuru man neviens nemēdza zvanīt.

Pacēlu klausuli, cieši pārliecināts, ka šis zvans sajauks galvu vēl vairāk.

– Džonij, vai viss kārtībā?

Mans vecākais brālis. Markam, kad bija runa par mani, vienmēr ieslēdzās tāda kā sestā maņa – radars, kas uztvēra briesmas pa gabalu.

Izdvesu skaņu, kas atgādināja kaut ko līdzīgu “jā”.

– Kur ir tavš mobilais?

– Mobilais... Nezinu, laikam esmu pazaudējis.

Pat telefona līnijas otrā galā Marks manīja manu satraukumu.

– Kas notiek? Pēdējo dažu stundu laikā esmu tev nosūtījis vairākas īsziņas, un tu neesi tās apskatījis...

– Mark, šis nav īstais brīdis. Man jāzvina policijai.

Bezgalīga pauze. Pietiekami labi pazīstu brāli, lai zinātu, par ko viņš šobrīd domā: lāga Džonijs atkal uzņēmis uz krūts. Bet viņš drīkstēja tā domāt.

– Mark, šoreiz ir citādi.

Es nespēju mierīgi nostāvēt. Miņājos no vienas kājas uz otru un ar roku ņurciju telefona vadu.

– Klausies, kas ir noticis? – Marks jautāja vēlreiz un savas bažas vairs neslēpa.

Noriju siekalas. Kā lai izstāstu pēdējās stundas notikumus?

– Mark, es atradu mirušu meiteni, – steidzīgi izgrūdu. Un, izdzirdējis šos vārdus, pateiktus skaļi, satrūkos. Mana brīvā roka drebēja.

– Mežā?

– Viesistabā.

Vēl viena bezgalīga pauze.

– Vai tu pazini to meiteni? – Marks piesardzīgi vaicāja.

Cits cilvēks būtu zaudējis savaldišanos vai sācis uzdot ne-skaitāmus jautājumus, bet Marks tāds nebija. Viņš mācēja pievērst uzmanību svarīgākajam. Tā bija viena no daudzajām mūsu atšķirībām.

– Nē, es viņu nepazīstu. Pamodos pēcpusdienā, un viņa tur gulēja.

Pēcpusdiena deviņos vakarā? Vēl par vienu aplamību vairāk.

– Vai tu esi pārliccināts, ka meitene ir mirusi?

– Nu... Jā, es pārbaudīju viņas pulsu, mēģināju atdzīvināt!

– Džonij, lūdzu, nomierinies! Ko tu ar viņu izdarīji?

– Mark, ķermeņa vairs nav! Tas ir aiznests!

Brālim bija tāds tonis, it kā viņš sarunātos ar bērnu vai, vēl sliktāk, ar cilvēku, kurš zaudējis saprātu.

– Džonij, kurš viņu aiznesa?

– Nezinu, Mark! Es izgāju no mājām, un, atgriežoties, liķa vairs nebija. Zini, man liekas, ka mani izseko.

Iedomājos, kā Marks saķer galvu. Arī es pats apzinājos, cik smieklīgi tas viss izklausās.

– Apraksti, kāda tā meitene izskatījās!

Marks bija pragmatīķis un ar šādiem jautājumiem netiešā veidā centās pierādīt, ka es murguju. Tāpēc uzskatu, ka mana zibenīgā atbilde izsita viņu no sliedēm.

– Jauna meitene gaišiem matiem un zilām acīm, slaida...

– Džonij, paklausies! Neko nepasāc, kamēr es neesmu ieradies!

Tā nebija pirmā reize, kad brālis steidzās parūpēties par mani. Tā tas bija bijis kopš mazotnes, un kāda manis daļa pie tā bija pieradusi. Taču bija arī cita puse, dziļāka un prātīgāka, kas uzskatīja, ka vienreiz tam jādara gals.

– Mark, es tomēr vēlos ar visu tikt skaidrībā pats. Meitenes slepkavas droši vien ir kaut kur tuvumā. Un, ja es nepiezvanišu policijai...

– Pagaidi! Tas nenozīmē, ka es tevi tagad mācīšu, kas ir jādara! Vienkārši pagaidi mani, un novērtēsim situāciju ar vēsu prātu.

Un tikko dzirdamā balsī piebilda:

– Džonij, es tevi lūdzu.